

**RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK**

**VIIe KAMER**

**A R R E S T**

**nr. 229.913 van 22 januari 2015  
in de zaak A. 208.224/VII-38.769.**

In zake :           de BV STOLK MEDICINAL PLANTS,  
                      vennootschap naar Nederlands recht  
                      bijgestaan en vertegenwoordigd door  
                      advocaat Wim Mertens  
                      kantoor houdend te 3580 Beringen  
                      Scheigoorstraat 5  
                      bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

                      het VLAAMSE GEWEST, vertegenwoordigd door  
                      de Vlaamse regering  
                      bijgestaan en vertegenwoordigd door  
                      advocaten Steve Ronse en Meindert Gees  
                      kantoor houdend te 8500 Kortrijk  
                      President Kennedypark 6, bus 24  
                      bij wie woonplaats wordt gekozen

---

*I. Voorwerp van het beroep*

1.                   Het beroep, ingesteld op 15 maart 2013, strekt tot de nietigverklaring van het besluit van de Vlaamse minister van Leefmilieu, Natuur en Cultuur van 16 januari 2013 waarbij het administratief beroep ingesteld tegen de bestuurlijke maatregel van de gewestelijke toezichthouder van de afdeling Milieu-inspectie van 10 oktober 2012, ongegrond wordt verklaard.

*II. Verloop van de rechtspleging*

2.                   De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur Peter Provoost heeft een verslag opgesteld.

De verwerende partij heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend. De verzoekende partij heeft een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 26 juni 2014.

Staatsraad Peter Sourbron heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Annelore Verbeeck, die loco advocaat Wim Mertens verschijnt voor de verzoekende partij, en advocaat Meindert Gees, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Peter Provoost heeft advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

### *III. Feiten*

3.1. De BV Stolk Medicinal Plants, de verzoekende partij, is actief als producent van grondstoffen voor de farmaceutische industrie. Zij kweekt onder meer taxus, die baccatine bevat, een stof die wordt gebruikt in kankerremmende medicijnen. Ze haalt ook taxussnoeisels op bij particulieren en openbare instellingen.

3.2. Op 19 maart 2010 wordt de verzoekende partij door de opdrachthoudende intergemeentelijke vereniging Limburg.net uitgenodigd om een

offerte in te dienen voor de ophaling van taxussnoeisels in recyclagecentra in de provincie Limburg en in de stad Diest. Ingaand op die uitnodiging dient ze op 29 maart 2010 een offerte in. Op 29 april 2010 wordt haar de opdracht toegewezen, voor de inzamelperiode van 15 juni 2010 tot 15 september 2010. In 2011 krijgt zij eenzelfde opdracht.

3.3. Vanaf 2012 wordt de opdracht echter toegewezen aan een ander bedrijf. De verzoekende partij richt zich nu rechtstreeks tot particulieren, om de inzameling voort te zetten buiten de samenwerking met Limburg.net. Ze sluit een overeenkomst met de organisatoren van de actie "Kom op tegen Kanker" om namens hen gelden en goederen te ontvangen.

3.4. Limburg.net dient met een brief van 3 september 2012 een klacht in bij de Openbare Vlaamse Afvalstoffenmaatschappij (hierna : OVAM). De verzoekende partij zou handelen in overtreding van onder meer de artikelen 13, § 1, eerste lid, en 26 van het decreet van 23 december 2011 betreffende het duurzaam beheer van materiaalkringlopen en afvalstoffen (hierna : materialendecreet), omdat zij niet is geregistreerd als ophaler van afvalstoffen. Ook wordt de mogelijke overtreding gesignaleerd van de milieuvergunningsplicht voor de opslag van afvalstoffen en van de Europese regelgeving inzake grensoverschrijdende overbrenging van afvalstoffen. Er wordt gevraagd om bij wege van bestuurlijke maatregel aan de verzoekende partij op te leggen de ophaling aan huis stop te zetten.

3.5. OVAM acht zich niet bevoegd, en stuurt met een brief van 6 september 2012 de klacht voor verdere behandeling door naar de afdeling Milieu-inspectie.

3.6. De verzoekende partij wordt vervolgens door de afdeling Milieu-inspectie uitgenodigd om haar standpunt te laten kennen.

3.7. Met een brief van 1 oktober 2012 laat de verzoekende partij weten dat het door haar opgehaalde taxussnoeisel niet als een afvalstof kan worden beschouwd en dat zij bijgevolg geen inbreuk pleegt op artikel 26 van het materialendecreet. Zij merkt bovendien op dat de gemeenten geen monopolie hebben op het inzamelen van huishoudelijke afvalstoffen en dat zij door Limburg.net, tijdens de jaren waarin er wel werd samengewerkt, nooit gewezen is op de registratieplicht als ophaler van afvalstoffen. Nu het niet om afvalstoffen gaat, zou zij ook geen inbreuk plegen op de milieuvergunningsplicht voor de opslag van afvalstof, noch op de Europese regelgeving inzake grensoverschrijdende overbrenging van afvalstoffen. Wat betreft de kwalificatie van taxussnoeisel als afvalstof, leidt de verzoekende partij uit de parlementaire voorbereiding van artikel 3, 1°, van het materialendecreet af dat het gaat om primaire stoffen die geen afvalstoffen zijn. Zij wijst er tegelijk op dat het snoeisel moet worden beschouwd als een rechtstreekse grondstof om baccatine te produceren en dat enkel droge, éénjarige twijgjes van de taxus, die schoon worden opgevangen in een laken of zeil, voor ophaling in aanmerking komen.

3.8. Op 8 oktober 2012 maakt de afdeling Milieu-inspectie een proces-verbaal op, waarin wordt vastgesteld dat er milieumisdrijven werden begaan door overtreding van de artikelen 12, § 1, en 13, 14 en 26 van het materialendecreet, van artikel 6.1.3.1 van het besluit van de Vlaamse regering tot vaststelling van het Vlaams reglement betreffende het duurzaam beheer van materiaalkringlopen en afvalstoffen, en van "artikel 2.35" van verordening (EG) 1013/2006 van het Europees Parlement en de Raad van 14 juni 2006 betreffende de overbrenging van afvalstoffen. Wat de kwalificatie als afvalstof betreft, stelt het proces-verbaal dat het argument dat het snoeisel als rechtstreekse grondstof dient voor de productie van baccatine en dat de verzoekende partij zelf taxus teelt voor de productie van deze grondstoffen niet kan worden bijgetreden, aangezien de particulier zich noodzakelijkerwijze van het snoeisel moet ontdoen en geen taxus specifiek teelt voor de productie van grondstoffen voor de farmaceutische industrie. Het feit dat het taxussnoeisel nadien een nuttige toepassing krijgt, verhindert niet dat het gaat om een huishoudelijke afvalstof.

3.9. Het proces-verbaal wordt aan de procureur des Konings te Hasselt bezorgd. Als bestuurlijke maatregel wordt het bevel gegeven "de inzameling van taxussnoeisel bij particulieren te stoppen in die gemeenten van de provincie Limburg en de stad Diest die aangesloten zijn bij het intergemeentelijk samenwerkingsverband Limburg.net".

3.10. Op 23 oktober 2012 stelt de verzoekende partij beroep in tegen de opgelegde bestuurlijke maatregel. Haar argumentatie sluit in essentie aan bij die uit de voormelde brief van 1 oktober 2012.

3.11. Op 29 november 2012 keurt OVAM aanvragen van de verzoekende partij goed tot registratie als inzamelaar, afvalstoffenhandelaar of -makelaar, en tot registratie als vervoerder van afvalstoffen.

3.12. Daarom gevraagd door de afdeling Milieuhandhaving, Milieuschade en Crisisbeheer, deelt OVAM met een brief van 17 december 2012 haar standpunt mee over de kwalificatie als afvalstof :

"De geschikte fractie van het snoeisel zijn de jonge takjes. Vooraleer het kan worden ingezet in dit semisynthetisch proces, ondergaat het nog enkele voorbehandelingen. Deze bestaan uit het drogen, verhakselen en afzeven van het snoeisel. Daarna wordt het afgevoerd naar de farmaceutische onderneming.

De burger heeft niet als doel taxussnoeisel te produceren voor de medische markt. Ondanks de richtlijnen van de bedrijven en intercommunales, zal de burger niet altijd kunnen vermijden dat er ook meerjarige delen bij zitten. Daarbij staat vast dat het snoeisel op zich niet rechtstreeks kan worden ingezet in het productieproces (= de productie van paclitaxel).

De OVAM concludeert dan ook dat het snoeisel als een huishoudelijke afvalstof moet worden beschouwd tot en met de fase van de voorbehandeling (sorteren, drogen, verhakselen, afzeven). Het materiaal dat na de voorbehandeling vrijkomt is ons inziens geen afvalstof meer omdat dit materiaal rechtstreeks in het productieproces voor de aanmaak van het geneesmiddel wordt ingezet.

In het kader van de grensoverschrijdende overbrenging van afvalstoffen kan het taxussnoeisel beschouwd worden als een groene lijstafvalstof (code BEU05: 'Schone biologisch afbreekbare afvalstoffen van landbouw, tuinbouw, bosbouw, tuinen, parken en begraaftplaatsen')."

3.13. Diezelfde dag verleent de afdeling Milieuhandhaving, Milieuschade en Crisisbeheer haar advies aan de bevoegde minister.

3.14. Met het thans bestreden besluit van 16 januari 2013 verwerpt de Vlaamse minister het ingestelde beroep en bevestigt zij de opgelegde bestuurlijke maatregel.

Wat betreft de kwalificatie van het door de verzoekende partij ingezamelde taxussnoeisel, overweegt de bestreden beslissing :

"(...)

Overwegende dat art. 3.1° Materialendecreet een 'afvalstof' definieert als 'elke stof of elk voorwerp waarvan de houder zich ontdoet, voornemens is zich te ontdoen of zich moet ontdoen.';

(...)

Overwegende dat art. 3.21° Materialendecreet een 'materiaal' definieert als 'elke stof die wordt of is ontgonnen, gewonnen, geteeld, verwerkt, geproduceerd, verdeeld, in gebruik genomen, afgedankt of opnieuw gebruikt, inclusief de daaruit ontstane afvalstoffen.';

(...)

Overwegende dat beroepsindiener opwerpt dat taxussnoeisel geen afvalstof is en hiervoor verwijst naar de rechtsleer van het oude art. 2.1° van het Afvalstoffendecreet: 'het begrip 'afvalstof' mag niet zodanig worden geïnterpreteerd dat er zoveel mogelijk stoffen als afvalstof gekwalificeerd zouden worden; dat grondstoffen die in een productieproces als grondstof worden aangewend, ab initio niet als afvalstof worden beschouwd';

Overwegende dat het Afvalstoffendecreet niet langer in werking is maar vervangen werd door het Materialendecreet en de rechtsleer over het Afvalstoffendecreet niet zomaar doorgetrokken kan worden naar het Materialendecreet; dat particulieren geen taxus kweken met het oog op de aanmaak van grondstoffen voor medicinale doeleinden maar zich van dit taxussnoeisel willen ontdoen; dat taxussnoeisel ook voor nuttige toepassing kan aangewend worden maar desalniettemin de kwalificatie van afvalstof blijft behouden; dat taxussnoeisel deze kwalificatie als afvalstof behoudt tot op het moment waarop het taxussnoeisel behandeld wordt voor de vorming van baccatine en hierdoor opnieuw een grondstof wordt gevormd;

Overwegende dat beroepsindiener opwerpt dat uit de voorbereidende werken van het Materialendecreet blijkt dat 'alle afvalstoffen zijn materialen, maar niet alle materialen zijn afvalstoffen. Materialen kunnen ook primaire grondstoffen zijn, half afgewerkte of afgewerkte producten';

Overwegende dat het taxussnoeisel op zich niet rechtstreeks kan ingezet worden in het productieproces, maar dat na behandeling, het materiaal dat hieruit vrijkomt dienst doet als grondstof voor de productie van

kankerremmende medicijnen; dat taxussnoeisel gekwalificeerd wordt als afvalstof;

Overwegende dat beroepsindiener bij OVAM een registratie als afvalstoffenhandelaar en -vervoerder heeft aangevraagd en gekregen; dat beroepsindiener hiermee dus impliciet toegeeft dat taxussnoeisel weldegelijk een afvalstof is en geen grondstof;

(...)"

#### *IV. Onderzoek van de middelen*

##### *A. Eerste middel*

##### *Standpunt van de partijen*

4. In een eerste middel wordt de schending aangevoerd van artikel 3, 1<sup>o</sup>, van het materialendecreet, van artikel 3.1 van richtlijn 2008/98/EG van het Europees Parlement en de Raad van 19 november 2008 betreffende afvalstoffen en tot intrekking van een aantal richtlijnen (hierna : kaderrichtlijn afvalstoffen), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel bekritiseert in essentie de kwalificatie van het taxussnoeisel als afvalstof. Vertrekkend vanuit de begripsomschrijving van "afvalstof" volgens richtlijn 91/156/EEG van 18 maart 1991 tot wijziging van richtlijn 75/442/EEG betreffende afvalstoffen, die als doelstelling heeft om de gezondheid van de mens of het leefmilieu te beschermen tegen de schadelijke invloeden veroorzaakt door het ophalen, het transport, de behandeling, de opslag en het storten van afvalstoffen, somt de verzoekende partij de redenen op waarom, overeenkomstig bepaalde rechtsleer, het betrokken snoeisel geen afval is : het taxussnoeisel vormt een rechtstreekse grondstof om baccatine te produceren, de ophaling ervan gebeurt zeer selectief, het opgehaalde snoeisel wordt aangewend in het kader van medische doeleinden en de houders van het snoeisel beschouwen het zelf niet als afvalstof, maar wenden het aan als grondstof. Bovendien stelt de

verzoekende partij dat het taxussnoeisel kan worden beschouwd als "materiaal", in de zin van artikel 3, 21°, van het materialendecreet. Het gebruik van het taxussnoeisel voor het aanmaken van medicijnen voldoet volgens haar perfect aan het duurzaam beheer van materiaalkringlopen hetgeen, volgens de parlementaire voorbereiding van de voormelde bepaling, tot het doel van deze wetgeving behoort. De bestreden beslissing is volgens de verzoekende partij niet in lijn met de rechtspraak van de Raad van State volgens dewelke de kwalificatie als afvalstof vooral afhangt van het gedrag van de houder. Ten slotte wijst zij op rechtspraak van het Europees Hof van Justitie (inzonderheid het arrest van 15 juni 2000 in de gevoegde zaken C-418/99 en C-419/99) waarin onder meer bevestigd wordt dat de zinsnede "zich ontdoen van" - die bepalend is voor het toepassingsgebied van de term afvalstof - "betrekking heeft op een latere al dan niet nuttige toepassing". Zij vraagt "in de onmogelijke veronderstelling" dat haar standpunt niet wordt gevolgd, volgende prejudiciële vraag aan het Hof van Justitie te stellen : "Moet het begrip afvalstof in artikel 3,1° van de Richtlijn 2008/98/EG van het Europees Parlement en de Raad van 19 november 2008 betreffende afvalstoffen en tot intrekking van een aantal richtlijnen, worden begrepen op de wijze dat ook taxussnoeisel, dat specifiek wordt aangewend voor de productie van kankerremmende medicijnen, ressorteert onder dit begrip?".

5. Verwijzend naar de definitie van "huishoudelijke afvalstoffen" als "afvalstoffen die ontstaan door de normale werking van een particuliere huishouding" (artikel 3, 17°, van het materialendecreet), stelt de verwerende partij in de eerste plaats dat het snoeisel van de taxus ontstaat door de normale werking van de particuliere huishouding, waarbij de intentie van de houder gericht is op het zich ontdoen van de overtollige takjes, en de intentie gericht op het medicinale aspect niet zonder meer kan worden vastgesteld bij de eigenaars van de taxushagen. Zij zet uiteen dat taxussnoeisel geen grondstof is die rechtstreeks kan worden ingezet in een productieproces, maar dat het de stof baccatine is die een grondstof uitmaakt, en die na een chemische bewerking kan worden omgezet in een actief bestanddeel van een geneesmiddel tegen kanker. De rechtsleer omtrent het inmiddels opgeheven decreet van 2 juli 1981 betreffende de voorkoming en het

beheer van afvalstoffen kan volgens haar niet zonder meer worden doorgetrokken naar het materialendecreet. Zelf verwijst zij naar recentere rechtsleer volgens dewelke het feit dat een afvalstof eventueel als grondstof of een ander product kan worden aangewend, nog niet betekent dat de bedoelde stof niet meer als afvalstof zou mogen worden gekwalificeerd. Uit het feit dat taxussnoeisel "materiaal" is, volgt niet dat het geen "afvalstof" kan zijn. De verwerende partij verwijst daarbij onder meer naar dezelfde rechtspraak van het Hof van Justitie als de verzoekende partij.

6. In haar memorie van wederantwoord dupliceert de verzoekende partij dat de kwalificatie als afvalstof kan evolueren in de tijd. Zij wijst op het voortschrijdend inzicht over de mogelijkheid om delen van de taxusplant aan te wenden voor de productie van geneesmiddelen, op de wenselijkheid om daarom anders met het snoeisel van die plant om te gaan dan weleer, en op de sensibilisering die daaromtrent betracht wordt. Voorts merkt zij op dat een stof pas als huishoudelijke afvalstof kan worden gekwalificeerd na eerst als afvalstof te zijn beschouwd. Dat het taxussnoeisel "ontstaat door de normale werking van een particuliere huishouding", volstaat volgens haar niet om het als een afvalstof te kwalificeren, en het zou ook niet ter zake doen welk doel particulieren voor ogen hebben gehad bij het initieel aanplanten van taxus.

7. In haar laatste memorie voegt de verwerende partij toe dat taxussnoeisel principieel beschouwd moet worden als groenafval en als dusdanig dient te worden afgevoerd volgens de terzake bestaande reglementering. De door de verzoekende partij voorgehouden selectieve snoeiwijze is volgens haar niet dermate determinerend dat particulieren zich in werkelijkheid niet willen ontdoen van dat snoeisel. Met verwijzing naar het arrest van het Hof van Justitie van 3 oktober 2013 in zaak C-113/12, betoogt de verwerende partij dat het gegeven dat er van in het begin sprake is van een afvalstof, niet maakt dat het taxussnoeisel de kwalificatie als afvalstof niet zou kunnen verliezen.

8. De verzoekende partij stelt in haar laatste memorie dat de zienswijze van de verwerende partij waarbij de twijgen van een taxushaag reeds

een afvalstof uitmaken nog voor het snoeien, een artificiële toevoeging betekent aan het materialendecreet en neerkomt op een zodanig ruime interpretatie aan het begrip afvalstof dat elke stof een afvalstof is. Zij besluit dat, zelfs indien het taxussnoeisel ab initio een afvalstof zou zijn, het toch in de gegeven omstandigheden die kwalificatie verliest.

### *Beoordeling*

9. Overeenkomstig artikel 3, 1°, van het materialendecreet moet onder "afvalstof" worden verstaan "elke stof of elk voorwerp waarvan de houder zich ontdoet, voornemens is zich te ontdoen of zich moet ontdoen". Deze begripsomschrijving stemt overeen met de definitie van afvalstof zoals opgenomen in artikel 1.a van richtlijn 75/442/EEG betreffende afvalstoffen, zoals vervangen door richtlijn 91/156/EEG, en met artikel 3.1 van de kaderrichtlijn afvalstoffen.

De kwalificatie als afvalstof hangt vooral af van het gedrag van de houder en van de betekenis van de term "zich ontdoen van". Een bepaalde stof kan derhalve enkel worden beschouwd als een afvalstof vanuit een nauwgezette analyse van de feitelijke omstandigheden.

10. Volgens het Hof van Justitie van de Europese Unie moet het werkwoord "zich ontdoen" worden uitgelegd tegen de achtergrond van de doelstelling van richtlijn 75/442, namelijk de "bescherming van de gezondheid van de mens en van het milieu tegen de schadelijke gevolgen veroorzaakt door het ophalen, het transport, de behandeling, de opslag en het storten van afvalstoffen", alsmede tegen de achtergrond van artikel 174, lid 2, EG, volgens "hetwelk de Gemeenschap in haar milieubeleid naar een hoog niveau van bescherming streeft en dat beleid onder meer berust op het voorzorgsbeginsel en het beginsel van preventief handelen" (arrest van 18 december 1997, Inter-Environnement Wallonie, C-129/96, punt 26; arrest van 15 juni 2000, Arco Chemie Nederland e.a., C-418/97 en C-419/97, punt 36-40; arrest van 11 november 2004, Antonio Niselli, C-457/02, punt 33). Het begrip afvalstof kan, zo stelt het Hof van Justitie,

niet restrictief worden uitgelegd.

Tevens heeft het Hof van Justitie in zijn arrest van 18 april 2002 (Palin Granit Oy en Vehmassalon kansanterveystyön kuntayhtymän hallitus, C-9/00, punt 25) opgemerkt dat "richtlijn 75/442 (...) geen enkel beslissend criterium (geeft) om de wil van de houder om zich van een bepaalde stof of een bepaald voorwerp te ontdoen, vast te stellen" en dat het Hof naar aanleiding van verscheidene vragen over de kwalificatie van verschillende stoffen als afvalstoffen "bepaalde aanwijzingen (heeft) gegeven waaruit de wil van de houder kan worden afgeleid". In voornoemd arrest wordt onder meer verwezen naar het arrest van 25 juni 1997 (Tombesi e.a., C-304/94, C-330/94, C-342/94 en C-224/95, punt 52) waarin het Hof van Justitie heeft verklaard dat richtlijn 75/442 "alle voorwerpen en stoffen beoogt te omvatten, waarvan de eigenaar afstand doet, zelfs al hebben zij een commerciële waarde en worden zij voor handelsdoeleinden opgehaald met het oog op recycling, terugwinning of hergebruik". In voornoemd arrest van 18 april 2002 heeft het Hof van Justitie gesteld dat "zelfs wanneer een stof een volledige nuttige toepassing krijgt en daardoor de eigenschappen en kenmerken verkrijgt van een grondstof, (...) zij toch als afvalstof (kan) worden beschouwd wanneer de houder ervan, overeenkomstig de definitie in artikel 1, sub a, van richtlijn 75/442, zich ervan ontdoet of het voornemen of de verplichting heeft zich ervan te ontdoen" (punt 46) en dat het feit dat de betrokken stof "geen gevaar voor de gezondheid van de mens of voor het milieu oplevert, evenmin een kwalificatie als afvalstof uitsluit" (punt 47).

11. Het ligt in de rede dat snoeisel van een haag afval is waarvan de houder zich wil ontdoen. Het is niet anders met het snoeisel van taxushagen dat waardevol is voor de medische oncologie omdat het de stof baccatine bevat. De omstandigheid dat taxussnoeisel selectief wordt ingezameld en particulieren niet alleen gesensibiliseerd worden om op bepaalde tijdstippen deel te nemen aan een inzamelingsactie, maar ook om oog te hebben voor een aantal kwalitatieve aspecten, zoals onder meer de ouderdom van de twijgen, de juiste weersomstandigheden en de zuiverheid van het snoeisel, ontnemt de kwalificatie

als afvalstof niet. Voor de particuliere houder is taxussnoeisel een stof waarvan hij zich ontdoet, het weze door het achter te laten op een aparte verzamelplek op een gemeentelijk containerpark, het weze door het aan huis te laten ophalen. Die intentie verandert niet doordat de houder doelbewust handelt teneinde een persoonlijke bijdrage te leveren voor het aanmaken van medicijnen die ingezet worden bij de behandeling van kanker. Op het ogenblik dat de houder zich van het taxussnoeisel ontdoet, kan het onmogelijk als "product of grondstof" worden beschouwd aangezien voor de beoogde medische toepassing een bewerking van het snoeisel noodzakelijk is, hetgeen door de verzoekende partij niet wordt betwist. Uit de door de verzoekende partij aangehaalde "voorafgaandelijke contactname" voor de ophaling van het snoeisel, volgt niet dat de houder van het taxussnoeisel die er zich enkel van wil ontdoen, de bedoeling heeft om ingeschakeld te worden in het verdere productieproces. Het feit dat de verzoekende partij per kilo ingezameld snoeisel 0,25 euro schenkt aan de actie "Kom op tegen Kanker", vormt geen dienstig criterium om te beoordelen of een houder zich al dan niet van een bepaalde stof wil ontdoen. Door het taxussnoeisel als afvalstof te kwalificeren heeft de verwerende partij de begripsomschrijving van artikel 3, 21°, van het materialendecreet die mede betrekking heeft op afvalstoffen, niet geschonden.

12. Rekening houdend met de sub 10 vermelde rechtspraak van het Hof van Justitie, is de juiste toepassing van het recht van de Europese Unie te dezen zo evident, dat redelijkerwijze geen ruimte voor twijfel kan bestaan. De Raad van State is dan ook, op grond van artikel 267 van het verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, niet gehouden de door de verzoekende partij gesuggereerde prejudiciële vraag aan het Hof van Justitie te stellen (zie : Hof van Justitie, 6 oktober 1982, Cilfit, C-283/81).

Het middel is ongegrond.

#### *B. Heropening van de debatten*

13. Aangezien het auditorsverslag beperkt is tot het onderzoek van het eerste middel, is er reden om de debatten te heropenen en een aanvullend

onderzoek te bevelen.

## **BESLISSING**

**1. De Raad van State heropent de debatten.**

**2. De Raad van State gelast het door de auditeur-generaal aangewezen lid van het auditoraat met een aanvullend onderzoek van de zaak.**

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van tweeëntwintig januari tweeduizend vijftien, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

|                   |                  |
|-------------------|------------------|
| Eric Brewaeys,    | kamervoorzitter, |
| Bert Thys,        | staatsraad,      |
| Peter Sourbron,   | staatsraad,      |
| bijgestaan door   |                  |
| Elisabeth Impens, | griffier.        |

**De griffier**

**De voorzitter**

**Elisabeth Impens**

**Eric Brewaeys**